

Minister Spraw Zagranicznych

Anna E. Fotyga

Warszawa, dnia 25 października 2006 r.

**Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej**

Szanowny Panie Marszałku,

Odpowiadając z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Antoniego Szymańskiego wspólnie z innymi Senatorami podczas 19 posiedzenia Senatu RP w dniu 28 września 2006 r. dotyczące stanowiska Rządu RP w sprawie rezygnacji z siedziby Parlamentu Europejskiego w Strasburgu, pragnę przekazać co następuje :

Polityczną decyzję o umiejscowieniu siedziby Parlamentu Europejskiego podjęto w grudniu 1992 r. podczas posiedzenia Rady Europejskiej w Edynburgu. Uzyskała ona prawne umocowanie poprzez zapisy traktatowe. „*Protokół w sprawie ustalenia siedzib instytucji i niektórych organów i służb Wspólnot Europejskich oraz Europolu*” dołączony do Traktatu Amsterdamskiego (1997 r.) stanowi: „*Parlament Europejski ma siedzibę w Strasburgu, gdzie odbywa się 12 posiedzeń plenarnych, w tym posiedzenie budżetowe. Dodatkowe posiedzenia plenarne odbywają się w Brukseli. Komisje Parlamentu Europejskiego obradują w Brukseli. Sekretariat Generalny Parlamentu Europejskiego i jego służby pozostają w Luksemburgu*”. Zmiana powyższych postanowień wymaga jednomyślnej zgody wszystkich państw członkowskich potwierdzonej w drodze ratyfikacji.

Zmiany bazy traktatowej były przedmiotem obrad Konwentu w latach 2002/2003, a następnie Konferencji Międzyrządowej w latach 2003/2004. Kwestia ta wówczas nie została wniesiona na agendę polityczną UE ani ze strony instytucji europejskich (Parlament Europejski, Komisja Europejska), ani też ze strony żadnego z państw członkowskich. Po raz pierwszy zagadnienie zostało poruszone w maju 2006 r. przez Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego Josepa Borrellę, który działając z upoważnienia przewodniczących frakcji politycznych w Parlamencie Europejskim skierował list do prezydencji austriackiej. List zawierał prośbę o polityczne podjęcie tematu przez Radę Europejską w czerwcu 2006 r.

W liście z 8 czerwca 2006 r. Przewodniczący Rady UE kanclerz Wolfgang Schässel odpowiedział, że jakakolwiek decyzja odnośnie siedziby Parlamentu Europejskiego wymagałaby jednomyślnej zgody państw członkowskich na zmianę

zapisów traktatowych, tymczasem konsultacje z państwami członkowskimi, w tym zwłaszcza z Francją, wykazały, że porozumienie w tej kwestii nie jest obecnie możliwe. Przewodniczący Rady UE uważa więc, że w związku z powyższym, Rada nie jest obecnie w stanie podjąć tej problematyki. W dniu 28 września 2006 r. minister ds. europejskich Finlandii Paula Lehtomäki po otrzymaniu petycji kampanii „one seat” z milionem podpisów oświadczyła, że Finlandia nie zamierza wprowadzić tematu na agendę Unii Europejskiej podczas trwania prezydentury fińskiej. Dodała, że obecnie nie jest możliwe prowadzenie konstruktywnej debaty na ten temat. Przewodniczący Parlamentu Europejskiego Josep Borrell odstąpił w ostatnich tygodniach od ponawiania swojego wniosku i zdystansował się od inicjatorów akcji obywatelskiej.

Rząd RP rozumie motywy i argumentację inicjatorów dyskusji nad zmianą zapisów traktatowych w odniesieniu do siedziby Parlamentu Europejskiego. Zarazem dostrzega argumenty zwolenników utrzymania obecnego stanu rzeczy. Wyważenie argumentów mogłoby się odbyć tylko w warunkach otwartej dyskusji państw członkowskich rokującej szansę na znalezienie satysfakcjonującego rozwiązania, które mogłoby zostać potwierdzone w drodze ratyfikacji przez wszystkie państwa członkowskie. Jednak obecnie brakuje ram formalnych dla takiej dyskusji. W związku z powyższym, państwa członkowskie nie wypowiadają się w tej sprawie. Trudno w chwili obecnej przewidzieć czy w najbliższych latach, podczas ewentualnego powrotu do dyskusji nad reformą bazy traktatowej UE, zaistnieją przesłanki do podjęcia tej tematyki przez państwa członkowskie UE.

